

OH VERITAT ETERNA, OH CARITAT VERITABLE, OH ETERNITAT ESTIMADA!

del llibre de les Confessions de sant AGUSTÍ

Amonestat que retornés a mi mateix, vaig entrar en el meu interior guiat per vós, i ho vaig poder fer perquè vós fóreu la meva ajuda. Vaig entrar i vaig veure amb la mirada interior, fos com fos, sobre el mateix ull de la meva ànima, sobre la meva ment una llum incommutable, no la vulgar i visible a tota carn ni tampoc cap altra de semblant, encara que fos més viva, que brillés més i més clarament i ho omplís tot amb la seva grandesa. No era això aquella llum, sinó una cosa distinta, molt distinta de totes aquestes. No estava sobre la meva ment com l'oli sobre l'aigua o com el cel sobre la terra, sinó que estava sobre mi perquè m'havia creat; jo era a sota perquè havia estat creat per ella. Qui coneix la veritat coneix aquesta llum.

Oh veritat eterna, oh caritat veritable, oh eternitat estimada! Vós sou el meu Déu; per vós sospiro dia i nit, i, quan us vaig conèixer per primera vegada, vós em prenguéreu perquè jo veïés que existia el que jo havia de veure i que encara no estava en condicions de contemplar. I percutíeu la debilitat de la meua vista adreçant amb força els seus raigs cap a mi, i jo em vaig estremir d'amor i d'honor. I vaig adonar-me que em trobava lluny de vós, en la regió de dissimilitud, com si escoltes la vostra veu que ve de lluny: «Sóc menjar d'adults; creix, i em menjaràs. I no em transformaràs en tu, com fas amb el menjar de la teua carn, sinó que tu et transformaràs en mi.»

I jo buscava la manera d'adquirir la fortalesa que em fes apte per gaudir de vós; només la vaig trobar tot abraçant «el mitjancer entre Déu i els homes, l'home Jesucrist, que és Déu per damunt de tot, beneït per sempre», el qui clama i diu: «Jo sóc el camí, la veritat i la vida» i l'aliment encarnat (que jo encara no tenia forces per menjar), perquè «el qui és la Paraula es va fer home», a fi que la vostra saviesa, que ha creat totes les coses, es convertís en llet per a la debilitat de la nostra naturalesa.

Vaig trigar a estimar-vos, oh formosor tan antiga i tan nova, vaig trigar a estimar-vos! I això que vós estàveu dintre de mi i jo fora; i us buscava per fora, i jo, deforme, m'abraonava sobre aquestes coses boniques que vós vau Crear. Vós estàveu amb mi, però jo no estava amb vós. Em retenien lluny de vós aquelles coses que, si no fossin en vós, no serien. Vós cridàreu i clamàreu i vau rompre la meua sordesa, vau brillar i vau resplendir i vau foragitar la meua ceguesa; exhalàreu el vostre perfum i el vaig aspirar, i anhele per vós; us he gustat i tinc fam i set; m'heu tocat i m'ha arborat la vostra pau.